

MELODRAMA O TŘECH VĚTÁCH

Nové Město, říjen 1984

Plný poklopec a umaštěné legitky, prázdný vzduch
a nafouklý žaludek, sladký pach metra a ten kluk
nemá klid,

něco řeže, když močí za Májem, něco řeže, když
dojídá, a byť to vypadá, že už kouří, místo cigaret si
zapaluje otázky.

Tenkrát to byla Praha s glejtem navštíveného města,
které dobývaly čtrnáctileté děti,

každé zarputilé, každé požehnané k tichým honům
na svého vraha při internátní vycházce od tří do
pěti.

Libeň, listopad 1988

Jo a tady holka si včera vzala támhle kluka, rozumět
není čemu, jen se dívej, ona je ráda, co právě dělá
jeho ruka, s ní do sebe klopí fernety a pivo pije z mé,

mívá ten kluk divný sen, jede Prahou v dloooouhém
taxíku a kapka štěstí, kterou by rád na klíně, v dešti
pod stěračem mizí –

a s výsměchem kutálí se na koleje, aby ten chlap, až
se zas úzkostí zleje, aby pod rozjetou tramvají
chytil svého vraha,

který nehodlá být pouhou vizí a nedaruje mu jeden
jediný podělaný metr jiné cesty než v pět ráno na
síchtu do pracovního blaha.

Černý Most, březen 2007

Stojí tam, kde mrholí. Zírá k zemi, na rozmáčený
leták výhodných slev, a protože mu prší už
třiadvacátý rok, přesně pozná, jaké tóny voda
preluduje: je to C, D a F.

Nikdy ne Gis a H, jsou předem zabitě. Ale tuší
vraha.